

КНИСТЕР.

ЛИЛИ ЧУДОТО

оти́ва на луна́та

КНИСТЕР
ЛИЛИ ЧУДОТО ОТИВА НА
ЛУНАТА

Превод: Марина Михова

chitanka.info

Забавлявайте се с Лили Чудото!

Лили прави магии от деня, в който съвсем неочаквано намери вълшебна книга до леглото си. Но да правиш магии понякога може да има доста непредвидими последици...

Въоръжена със специални капсули с въздух и собственоръчно направени свръх галактически ботуши Лили се впуска в *невероятно* приключение!

С помощта на магическия скок Лили отива на Луната — на повече от триста хиляди километра. И кого среща там? Три зелени извънземни човечета, които имат нужда от помощта ѝ. Тяхната принцеса е изчезнала някъде в необятните Вселена. Най-вероятно е отвлечена от галактически пирати. Лили не се колебае дълго и се отправя по следите на принцесата...

Това е Лили, главната героиня на нашата история. Тя е горе-долу на твоята възраст и прилича на съвсем обикновено дете. Тя е такава, но не съвсем. Лили притежава нещо, което изобщо не може да се нарече обикновено, а именно: книга с магии!

Една сутрин Лили просто я откри до леглото си. Как ли се е озовала там? Тя няма никаква представа. Знае само, че разсеяната вещица Зурулунда Кноркс по невнимание е забравила книгата си. Тя знае още, че в книгата има истински вълшебства и магически заклинания, дори някои от тях вече е изпробвала.

Но внимавай!

По-добре не се опитвай да ги правиш! Ако прочетеш погрешно дори една дума, четката ти за зъби иде се превърне във вечерска метла, учителката ти — в зла измамница, сладоледът на клечка — в кисела краставичка. За по-сигурно Лили не разказа на никого за магическата си книга. Може да се каже, че тя вече е една истинска тайна магьосница. Успя да опази тайната за книгата дори от по-малкия си брат Леон. А това си е сериозно постижение, защото той е много

любопитен и понякога може направо да те ядоса. Въпреки това Лили много си го обича.

Така... Сега вече знаеш необходимото и историята може да започне.

ПЪРВА ГЛАВА

Лили остави настрана лунния си календар и промърмори:
— Кога ли ще е пак новолуние?

Тя продължи да го разлиства и изведнъж се зачете на една от страниците. Много неща можеха да се научат от там.

— 384 000 километра! — измърмори отново тя. — Много дълго пътешествие.

— Къде ще ходиш? — чу тя глас.

Леон!

Лили така се беше задълбочила в лунния си календар, че изобщо не беше забелязала, че по-малкият ѝ брат е влязъл в стаята ѝ.

гоаоото на

, че е

очна.

за

-

— На Луната.

— На Луната? Сигурно се шегуваш! Нямах ракета! — изненада се Леон.

— Откъде знаеш? — попита Лили. — Купих си една необикновена ракета. Тя се е специализирана в това, да изстрелва на Луната по-малките деца. Например братчета, които влизат в стаите на по-големите си сестри, без да чукаат. А най-хубавото на тази ракета е, че е само еднопосочна. Няма функция връщане назад — изсмя се Лили.

— Откъде се купуват ракети? — попита Леон, който като чу думата „ракета“, вече не мислеше за нищо друго.

— В магазина „Всичко за един лев“, откъдето мама купува единствено тоалетна хартия. Но не са издържали теста за качество и са установили, че ракетите в магазина за кафе са по-добри.

— Ракети от магазина за кафе?

— Нали знаеш за кои магазини говоря? За тези, където продават не само кафе, а и чорапогащи и понякога велосипеди. Там има дори ракети с мирис на кафе.

— Наистина ли? — учуди се Леон.

— Да, джудже такова! — подигра му се Лили. — Ако не си лягаш толкова рано вечер, нямаше да си пропуснал рекламата за ракети по телевизията. А ти гледаш само любимото си предаване „Пчеличката Мая“ в ранния следобед.

Леон излезе ядосан от стаята, като викаше:

— Мамо, искам и аз тази вечер да гледам телевизия!

„Супер!“ — Лили се ухили.

— Що за щуротии разказваш отново на Леон? Сега, естествено, той се разплака! — дойде мама в стаята ѝ.

Изобщо не ѝ беше смешно!

— Така му се пада, като ми досажда — оправда се Лили. — Ако не ме остави на мира в стаята ми...

Мама въздъхна и се помъчи да успокои Леон.

— Какво ще кажеш да отидем заедно на пазар? Може би ще намерим нещо много хубаво за теб.

— Аз вече знам какво искам — избърса Леон сълзите от очите си. — Искам да отидем в магазина за един лев, където винаги купуваш тоалетна хартия.

— Но ние имаме достатъчно тоалетна хартия! Трябва ни кафе и други неща — обясни мама.

— Още по-добре! — зарадва се Леон. — Това е правилното място!

Когато мама и Леон най-сетне излязоха на пазар, Лили отново се зачете в лунния си календар. Тя искаше да направи пътуване до луната, когато тя започне да нараства. Лили беше чела, че повечето експедиции до Луната са правени при растяща Луна и то заради температурата. При новолуние температурата може да падне до -110° . При пълнолуние тя може да е 120° . Почти колкото във фурна. При нарастваща Луна температурите са средни, затова тогава е най-подходящото време за пътуване. Лили погледна замечтано през прозореца. Щеше да направи магически скок до Луната. Само при мисълта за това сърцето ѝ започваше да бие лудо.

Лили извади любимия си оранжев флумастер, за да направи списък с необходимите неща за пътуването: *Точка първа: магически скок до изложба на НАСА*

Следващата седмица Лили щеше да направи с класа си екскурзия до планетариума. Там ще има изложени неща от първия полет до Луната — мисията Аполо. Ще си заслужава да се види оригинален скафандър от Аполо и истински камък от Луната, който космонавтите са донесли оттам. Учителката на Лили им беше разказала, че дори едно съвсем малко камъче от Луната е много скъпо. Всички съученици на Лили нямаха търпение да видят камъните.

А Лили?

За нея знаем какво беше намислила! За да направи магическия скок, тя се нуждаеше от предмет от мястото, където иска да отиде. Едно парченце от камъка щеше да ѝ помогне да се пренесе на Луната. Значи трябваше да действа! Но това нямаше да е никак лесно. Експонатите се пазеха много зорко. Щеше да ѝ е невъзможно просто така да вземе скъпоценния камък от Луната. Въпреки че

планетариумът беше само на две преки от дома на Лили, камъкът бе недосегаем.

Недосегаем? Но не и за Лили! Тя направи следния план: по време на посещенията на класа в планетариума тя щеше да открадне някакъв предмет от музея и така щеше да се пренесе през нощта там и да вземе назаем лунния камък, за да направи пътешествие до Луната. Разбира се, след това щеше да върне и предмета и камъка!

Лили записа в списъка си:

Точка втора: магически скок до Луната

Точка трета: приключение!

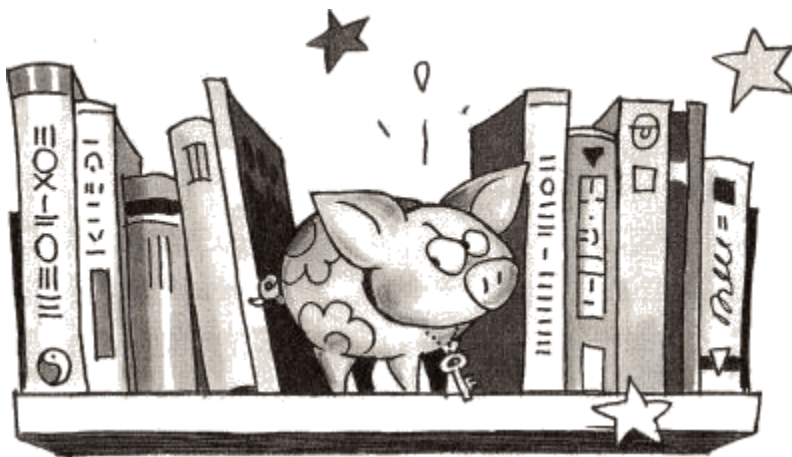
Добре, вече беше решено как Лили щеше да се озове на Луната. Сега трябваше само да се подготви за експедицията. При това тя се натъкна на проблеми, които не можеха да се решат толкова лесно, дори и с помощта на магическата книга. Но за щастие Лили винаги имаше страхотни идеи...

Въпреки, че за пътешествието Лили беше избрала фаза на Луната с горе-долу нормални температури, тя знаеше, че ще е решаващо за живота ѝ да успее да се предпази от екстремни горещини и студ. Без скафандър щеше да е загубена! Затова тя се замисли дали да не вземе и един скафандър от изложбата. Но после бързо разкара тази мисъл от главата си. Нямаше никаква представа как се борави със скафандър. А беше и твърде възможно скафандърът от изложбата да не е снабден с всичко необходимо за пътуване — бутилка с кислород, уреди за охлаждане и загряване и т.н. Лили нямаше желание на 384 000 км да установи, че скафандърът не функционира и да ѝ се наложи, както в басейн, да задържа дъха си. Да си навлече настинка или да се изпържи като мекица. Лили записа с главни букви най-големия си проблем: *Скафандър с уред за затопляне и охлаждане и бутилка с въздух!*

Тъкмо го беше записала, когато ѝ хрумна идея, която щеше поне наполовина да реши проблема ѝ. Тя записа: *Битака на старото пристанище*: оборудване за експедиция! Миналата неделя се беше запознала там с един стар мъж, който предлагаше оборудване от експедицията на изследователи на Северния полюс от първата половина на миналия век. Нещата бяха дебели и ватирани, най-вероятно намазани с истинска мас от пингвини, и старецът твърдеше, че в днешно време изкуствените материи не могат толкова добре да предпазват от студа.

Лили реши в неделя да стане много рано и да потърси стария човек. Дано оборудването да е все още там, въпреки че изглеждаше доста употребявано. Тя погледна към касичката си.

От какво се нуждаеше още? От ски ръкавиците на мама от Мекстекс, или както се казваше магазина. Те щяха да са перфектни! Лили беше въодушевена от идеята си.

— Това, което е добро при студ, ще ми помогне и срещу жега — измърмори тя, докато записваше всичко в списъка си.

Тя добави още: *Достатъчно вода, за да не се обезводня от жегата...*

И в скоби: *...(шишето с вода трябва да се прибере под полареното яке).*

При жега водата нямаше да замръзне... Много я беше яд, че не можеше точно да измери температурите. Лили помисли на глас:

— За да предпазя главата си, мога да взема аквариума. Но как ще реша проблема с кислорода?

Само ако познаваше някой, който се занимаваше с гмуркане. Гмуркане? Момент, на нея й хрумна нещо!

Тя вече се беше гмуркала и то без кислородна бутилка. Това беше по време на пътешествието ѝ до Атлантида. Тогава Вивиан, жена от Атлантида, ѝ беше дала малки топчета с кислород. Перли, които трябваше да се дъвчат като дъвка, за да може човек да диша под водата. Благодарение на тези перли Лили беше успяла да спечели битката срещу страшния октопод. Това тя нямаше никога да забрави!

Лили беше взела няколко такива перли със себе си, за да може някога пак да посети Вивиан и Шнорхел Туртелдромп, цар на костенурките.

Лили започна да рови в тайното си чекмедже. То беше оранжево и заключено с ключ, за да не може любопитният ѝ по-малък брат да рови в него.

Бинго! „Дъвките“ бяха непокътнати в тайното им скривалище!

Докато ги премяташе от ръка на ръка, каза:

— Моля да ми простиш, Вивиан, целта ми беше да те посетя, но за едно пътешествие до Луната и ти би жертвала едно топче. Аз искам само за миг да я видя. Да хвърля поглед оттам към Земята. За пътуване до Атлантида ще ми останат достатъчно перли.

Тя си спомняше, че всяко топче щеше да ѝ осигури въздух за половин час. Лили не си и мислеше да остава на Луната за по-дълго. Оборудването ѝ сигурно също нямаше да издържи по-дълго от това. Но за всеки случай тя взе всичките перли. Нищо не се знаеше...

Тя задраска думата „въздух“ от списъка си.

За какво трябваше да помисли още?

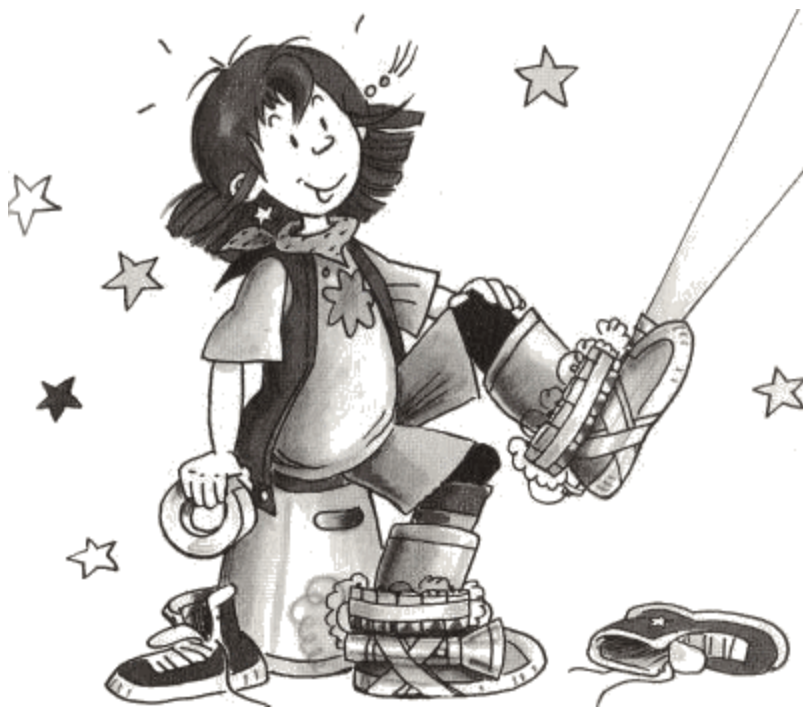
Лили знаеше, че на Луната щеше да тежи само една шеста от теглото ѝ на Земята. Така че изчисли: $24:6=4$ килограма

Значи щеше да тежи, колкото едно новородено. И то дебело. Лили се засмя. С това тегло щеше да прави пет или шест метра дълги скокове. Дори и салто да направи, нямаше да е проблем. Всичко това щеше да е лесно като на компютърна игра.

Разбира се, че щеше да е супер! Но това подскачане можеше да е и много опасно. Лили си представи как виси безпомощно във „въздуха“ с главата надолу.

„Не, това не трябва да се случва!“ — обеща си тя.

Веднага ѝ дойде идея: трябваше да си набави още тежест и то за краката! Лили взе веднага гумените ботуши на баща си. Те се бяха доказали по време на приключението ѝ в морето, когато ги беше обула с пет чифта чорапи. Щеше да закрепил на ботушите фенери и така да ги направи по-тежки. Каква гениална идея! Това щеше да е много практично, защото така дори и през нощта, ръцете ѝ щяха да са свободни. Тъкмо си го беше помислила и вече започна да рови в кутията с инструментите. С тиксо закрепил за всеки ботуш по едно фенерче. Освен това залепил и допълнителни батерии. Така ботушите станаха много тежки, а се беше подсигурила и с допълнителна енергия за часове наред. Освен това ботушите изглеждаха страхотно! Дори и от НАСА щяха да ѝ завидят!

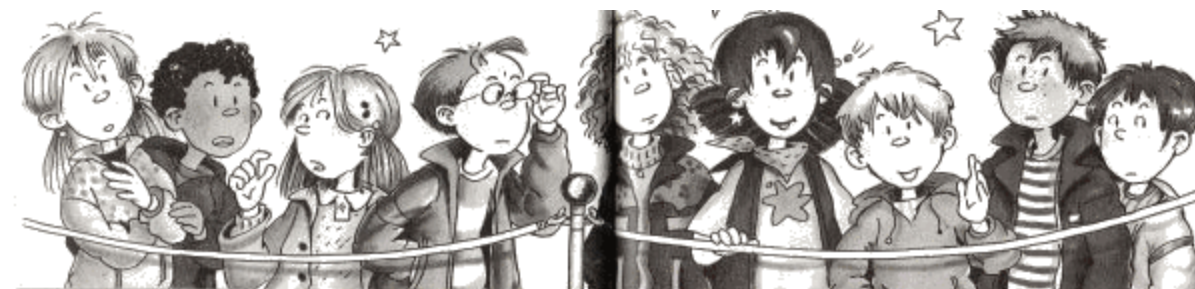
Лили започна да крачи из стаята гордо, за да изпробва ботушите. Те не бяха много елегантни, но Лили си каза:

— На Луната никой няма да ме види, освен, разбира се, някое извънземно!

ВТОРА ГЛАВА

Най-после настъпи мигът! Лили отиде с класа си на изложбата на НАСА. Тя беше концентрирана в това, да запомни всички помещения и коридори в планетариума. Когато през нощта се пренесеше в сградата, трябваше да действа много бързо. А и нямаше да може да запали лампите.

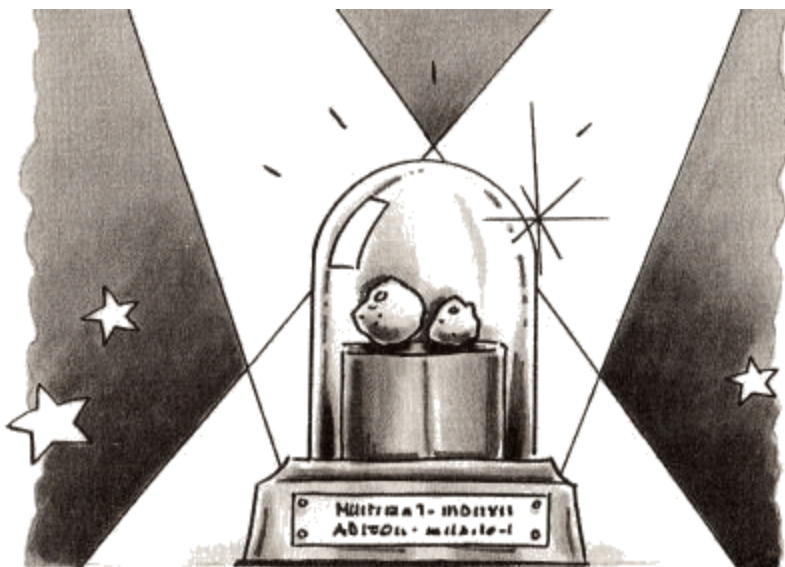
Целият клас беше много впечатлен от изложените снимки. Но сърцето на Лили биеше лудо. Представата, че скоро щеше да види Земята такава, каквато я виждаше на снимките, спираше дъха ѝ.

— Първият мъж, който е стъпил на Луната се казва Нийл Армстронг — обясняваше жената в музея.

Лили си помисли: „А първото момиче, стъпило на Луната, ще се казва Лили“.

Но веднага се осъзна и се концентрира, защото в този миг влязоха в най-интересната зала от изложбата. В средата имаше осветена стъклена витрина. Лили много се учуди, че там имаше само две малки камъчета, които не бяха по-големи от топки за тенис. Те като че ли викаха:

— Вземи ни! Много добре ще паснем на джоба ти!

На Лили ѝ беше ясно, че само едно от тях щеше да е достатъчно, за да постигне целта си. Тя реши да вземе по-малкото от двете. Двете камъчета си стояха най-спокойно под стъкления похлупак. Дори съучениците на Лили бяха малко разочаровани, защото всички си ги бяха представяли по-величествени. Един от тях дори попита:

— Сигурни ли сте, че НАСА не ги е взела от някой строеж?

Учителката го погледна укорително, но жената от музея се направи, че нищо не е чула. Тя обясни:

— Тук виждате една много малка част от пробите, които космонавтите са донесли от Луната. Много малки късчета от пробите са били дадени на учени от целия свят, за да направят изследвания. С помощта на нашата изложба за първи път хора извън НАСА и САЩ могат да видят истински камъни от Луната. Но внимавайте! Витрината е подсигурана с невидима аларма. Затова недейте да се опирате в нея. Вчера имахме фалшив сигнал и полицията беше тук на часа. Можете да си представите колко много колекционери биха дали всичко, за да притежават тези камъни! Но няма как да стане! Дори и най-опитните крадци нямат шанс! Защото дори и само да се опиташ да влезеш в сградата, веднага ще те забележат! Заради тази изложба нашият планетариум е по-добре обезопасен от всеки трезор.

Ужас! Лили започна да се оглежда панически. Тя не се притесняваше от камерите и инфрачервените лъчи, а от следното: в помещението нямаше нищо, което да можеше да използва за

магическия скок. Тук бяха само витрината и прожектора. Каква галактическа несправедливост!

Дали да не се опиташе да се пренесе в съседното помещение? Там имаше достатъчно материал! А след това? Вратата към това помещение обаче със сигурност беше много добре подсигурана. Със сигурност през нощта слагаха и желязна решетка. Лили се беше замислила, когато изведнъж чу гласа на жената от музея:

— Деца, внимавайте! Какво ли е това? — тя се наведе и вдигна нещо от земята. — Как сме могли да го забравим? Вчера една от лампите гръмна тук. За щастие никой не пострада. Дефектната крушка веднага беше сменена. Но май все още има стъкла. Внимавайте да не се нараните, защото са много остри!

— Аз ще се погрижа! — извика Лили, втурвайки се към жената. — Имам кърпичка и може да ги съберем. Аз ще ги изхвърля.

— Много мило от твоя страна! — отвърна жената и събра стъклата в кърпичката. — Кофата за боклук е в коридора до касите.

Лили веднага изчезна със стъклата.

Супер!

Най-накрая! Всичко щеше да се случи в понеделник през нощта! Лили нямаше търпение! Вечерта тя облече екипировката за ски и пет чифта чорапи. Зави се с одеялото и си представи, че ще ѝ е много топло. За щастие си беше набавила полярната екипировка, която старият господин ѝ подари. Беше я погледнал в очите и измърморил:

— Вземи я, ще я употребиш за добра кауза.

Лили я бяха полазили тръпки. Но сега се радваше. Екипировката щеше да я предпази не само от студ, но и от жега.

Сега в леглото тя направо се потеше. Ослуша се. Леон отдавна беше заспал. Мама също си легна, като преди това погледна в стаята на Лили. Лили се беше обърнала към стената и дори похъркваше. Малко след това чу как мама затвори вратата на спалнята. Лили скочи бързо от леглото. Ох, беше много топло! Светкавично облече полярната

екипировка, ботушите, каската и ръкавиците. След това взе стъкълцата от планетариума и ги притисна до сърцето си:

Изведнъж се озова в помещението с витрината. Сега на тъмно се виждаха виолетовите лъчи на алармата. Нямаше начин да се стигне до камъните, без да се пресечеше някоя от тях. Както и да е! Сега Лили трябваше да действа много бързо! Прибра стъкълцата, лапна една от капсулите с въздух, даде си кураж и с един замах притисна до сърцето си един от камъните зад витрината. Още докато казваше заклинанието за магическия скок, помещението се освети и алармата се включи.

Стана много тъмно и Лили усети студа на безкрайната вселена. Как ѝ се искаше още сега да отвори очи, за да види звездите! Но това беше невъзможно по време на магическия скок! Пътуването не продължи толкова дълго, колкото беше очаквала. Може би това беше така, защото този път Лили не правеше пътешествие във времето. Тя просто се пренасяше много надалеч.

Изведнъж Лили усети леко налягане под ботушите си. И след това... Каква гледка! Невероятно! Лили се беше озовала от онази страна на Луната, от която се виждаше Земята. Беше студено. Но това не ѝ правеше впечатление. Тя се интересуваше само от черната безкрайност и великолепната гледка към Земята. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Не беше чудно, че Земята я наричаха още „Синята планета“. Тя наистина беше синя и толкова хубава! Но Лили се сети какво причиняваха хората на тази красива планета — замърсяваха водата, въздуха, озона. Лили въздъхна.

Оттук Земята изглеждаше толкова голяма и толкова близо до Луната. Безмълвно и величествено се носеше в черното звездно пространство.

— Отнасяйте се нежно с нея! Тя е толкова крехка! — искаше ѝ се да извика тя на всички хора на земята.

Малка и самотна, Лили седеше на една равнина, осяяна с черни скали.

Като успя да откъсне поглед от земята, тя се огледа. Не се виждаше нито дърво, нито храст, нито дори стръкче трева или мъх. Лили с мъка се придвижи до една падина. За щастие не се беше озовала във вулкан, откъдето нямаше да вижда безкрайната вселена, а само скали и черно небе. Тук нямаше слънце, но отнякъде се виждаше светлина... Странно!

Лили с мъка събра камъни. Не беше лесно да се навежда с полярната екипировка. Камъните наистина бяха много обикновени, също като тези от изложбата. След малко Лили забеляза, че капсулата с въздух започва да свършва. Трябваше да си тръгва. Тя хвърли последен поглед към Земята и въздъхна. После пъкна ръка в джоба на якето си, за да намери стъкълцата. Тя ги допря до сърцето си и си представи, че скоро ще се приземи. Разбира се, пред витрината, за да може да върне камъка.

Какво ли я очакваше там? Ужас! Трябваше да се замисли по-рано за това... Със сигурност сега се разследваше кражбата на камъка и в планетариума цареше хаос и суматоха. Ясно можеше да си го представи: алармата, жената от музея и полицаите. Със сигурност

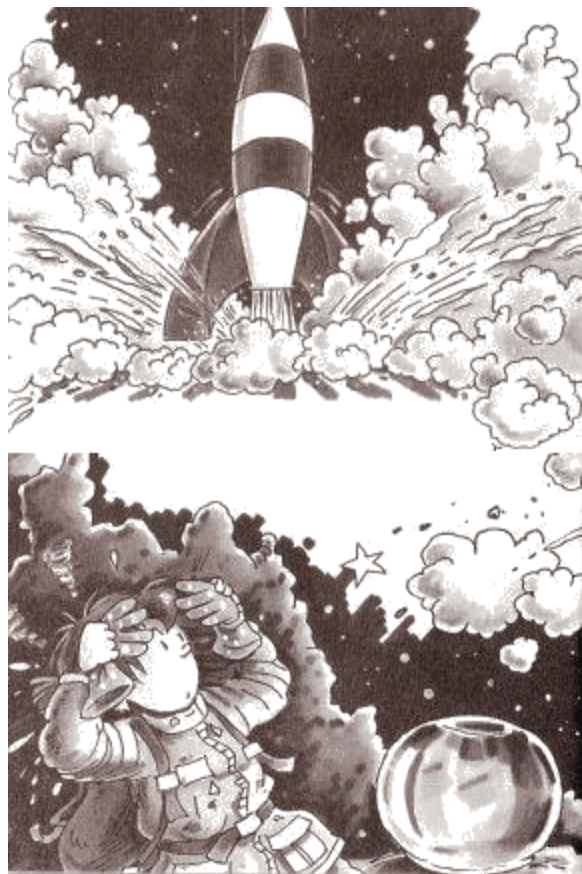
тичаха из планетариума и града, за да търсят крадеца. Навсякъде се чуваха полицейски коли.

— Що за галактическа глупост! — извика Лили.

Защо не се беше сетила да си вземе плюшената мишка. Така щеше да се пренесе в детската си стая и по-късно щеше да върне камъка. Какво да прави сега? Не можеше да се предаде в ръцете на полицията! А искаше да си остане тайна магьосница!

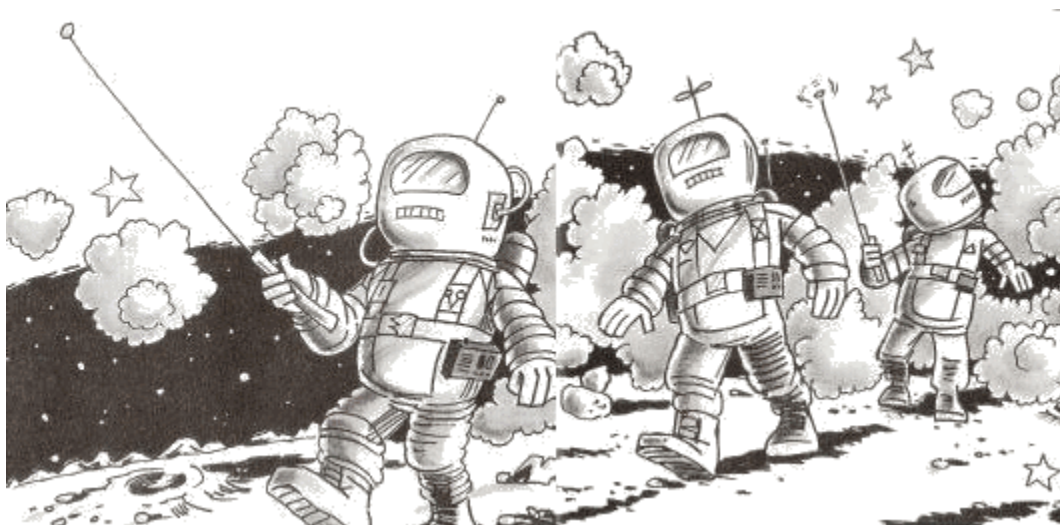
Докато мислеше, лапна втора капсула с въздух. Изведнъж видя, че към нея се приближава една светла точка. Лили се стъписа. Точката се приближаваше все повече и ставаше все по-голяма.

Лили стисна очи и автоматично свали скафандъра си, за да може да вижда по-добре. Точката нямаше ли и шлейф от светлина след себе си? Комета ли беше това? Лили стисна стъкълцата до сърцето си. Така щеше да е готова, ако се наложи да изкаже заклинанието. По-добре беше да я арестува полицията, отколкото да я улучи комета. Въпреки това беше като вцепенена от това, което се случваше пред нея. Какво ли беше то? Едва сега тя забеляза горящата опашка на една ракета. Лили повдигна скафандъра си. Ракетата кръжеше из въздуха. Като огромна горяща цигара тя се отправи към Луната. Лили беше заслепена и трябваше да извърне поглед. В една малка цепнатина в скалата тя намери убежище от невероятната горещина, която идваше от двигателя на ракетата. Дори и там жегата беше непоносима. Поларният костюм на Лили замириса на изгоряло. Но Лили все още не се решаваше да направи магическия скок. Тя не можеше и не искаше да изпусне такова неповторимо изживяване. Като запази спокойствие на духа и без да откъсва поглед от ракетата, тя охлади костюма си с питейната вода, която носеше. Така щеше да издържи по-добре на жегата. Навсякъде се носеше миризма на изгоряло. Над цялата местност се издигаше димен облак. Лили сложи ръкавиците си пред лицето, за да се предпази. Но от време на време надничаше, за да не пропусне нищо. Ракетата се опитваше да кацне.

Лили прозвуча като жената от планетариума, опитвайки се да си обясни:

— Това наистина е хитро. Да обърнеш ракетата при кацане! НАСА има какво да учи още. Така се пестят допълнителни спирачни ракети, освен това основният двигател е най-мощен и може най-много да допринесе за спирането. А и по този начин ракетата остава в позиция, която ѝ позволява веднага да излети отново. Супер!

Ракетата стоеше на ръба на кратера върху трите си подпорни крака.

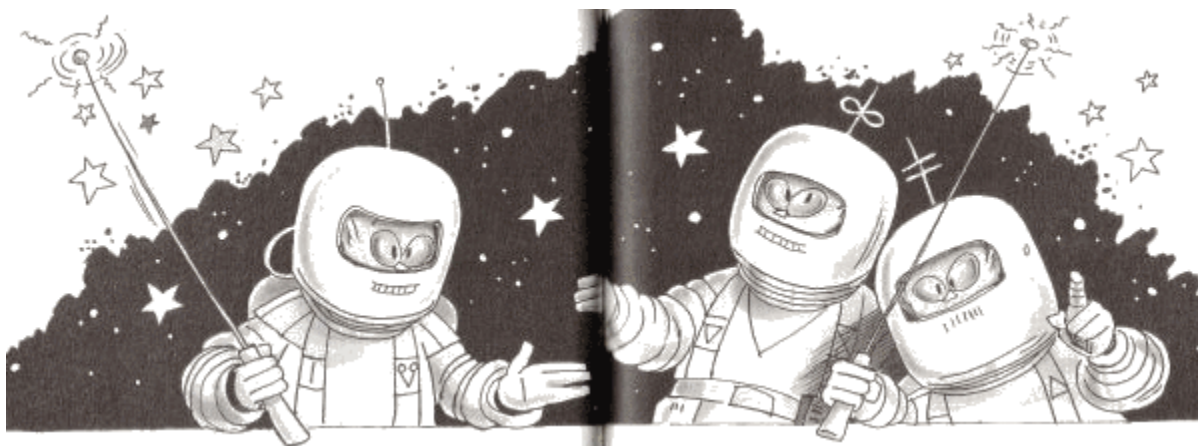
— Това също е много хитро и добре конструирано — забеляза Лили. — Поради това че има три подпорни крака, тя стои много стабилно. Не е като маса с четири крака, която винаги се клати, ако повърхността не е равна. Солидните крака предпазват чувствителния мотор на ракетата, който се намира в средата на корпуса. Металният цвят отразява отлично интензивната слънчева светлина и е не само добро средство за предпазване от жегата, а и предпазен сигнал, в случай, че в орбита има и други летящи обекти.

Лили забеляза, че докато се стремеше да си обясни нещата се беше успокоила доста. Тя се чувстваше почти така, сякаш гледаше случващото се по телевизията. И филмът продължаваше.

Над подпорните крачета се отвори люк, който Лили изобщо не беше забелязала.

— Перфектна обработка на метала — измърмори тя.

Лили не можа да повярва на очите си, когато от люка се подаде стълба и по нея един след друг започнаха да слизат три твърде малки двукраки същества в скафандри. Едва слезли, те се отправиха право към Лили.

Е сега ѝ стана ясно, че не е пред телевизора. Тя беше част от филма и играеше роля, която можеше да е доста опасна. Тя се притисна в скалата, като се стремеше да се укрие възможно най-добре. При това не изпускаше съществата от очи. Две от тях носеха някакъв уред, който в единия си край излъчваше вълни. Като че ли търсеха нещо. Цялата конструкция наподобяваше металотърсачка, която на земята се използваше за търсене на метал или мини. Лили свали едната си ръкавица и започна да търси стъкълцата, които бяха „билетът ѝ за обратно връщане“. Изглеждаше невероятно, но съществата се приближаваха все повече към нея.

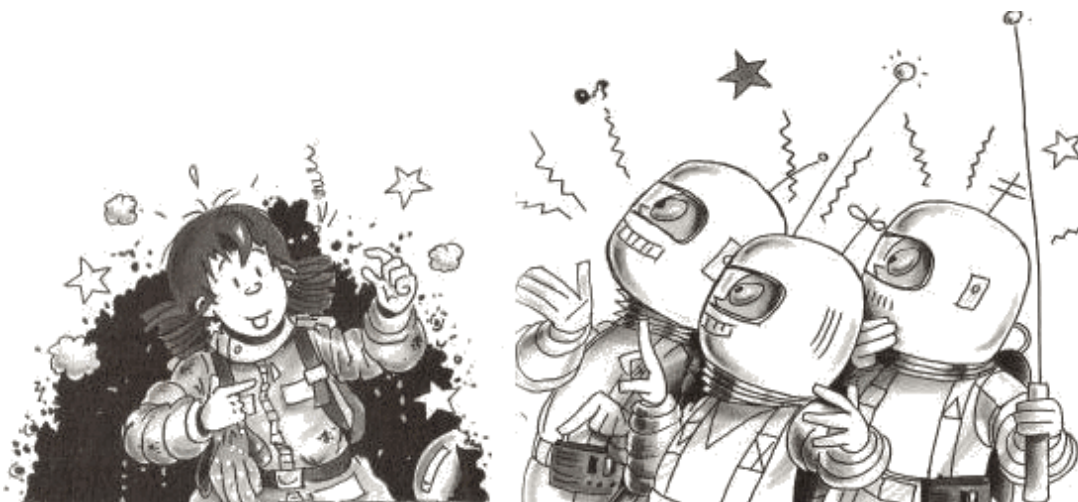
Ужас! Като че ли точно нея търсеха. Сърцето на Лили биеше толкова лудо, че сигурно се чуваше и без уреда за търсене. Лили се замисли. Откъде можеше да е сигурна, че съществата, които се приближаваха към нея, бяха хора...

ТРЕТА ГЛАВА

Лили беше като хипнотизирана. Какво я възпираше да направи магическия скок? По-добре да я арестуват, отколкото да бъде отвлечена от извънземни. Но любопитството ѝ беше по-силно от страха.

— Още мога да избягам — окуражи се тя.

Съществата вече подаваха глави през процепа. Лили прецени, че те не са по-високи от Леон. Бяха облечени в бели, блестящи скафандри и стояха толкова близо, че Лили можеше да види дори лицата им. Тя си пое дълбоко въздух. Цветът им беше светлозелен. Зелени човечета! Никой нямаше да ѝ повярва, че ги е видяла. Лили видя големите им тъмни очи, малките чипи нослета и острите им уши. Малките човечета май я бяха открили, защото спряха и започнаха да я зяпат.

Тишина.

Лили видя в очите на извънземните същества по-скоро страх, а не учудване.

Скоро тишината беше нарушена от остър звук. Лили се стресна. От високоговорителите върху скафандрите на съществата се чу странен писклив звук, като от предавател. Дали това беше някакъв език?

Лили реши да направи опит и да поздрави съществата с треперещ глас:

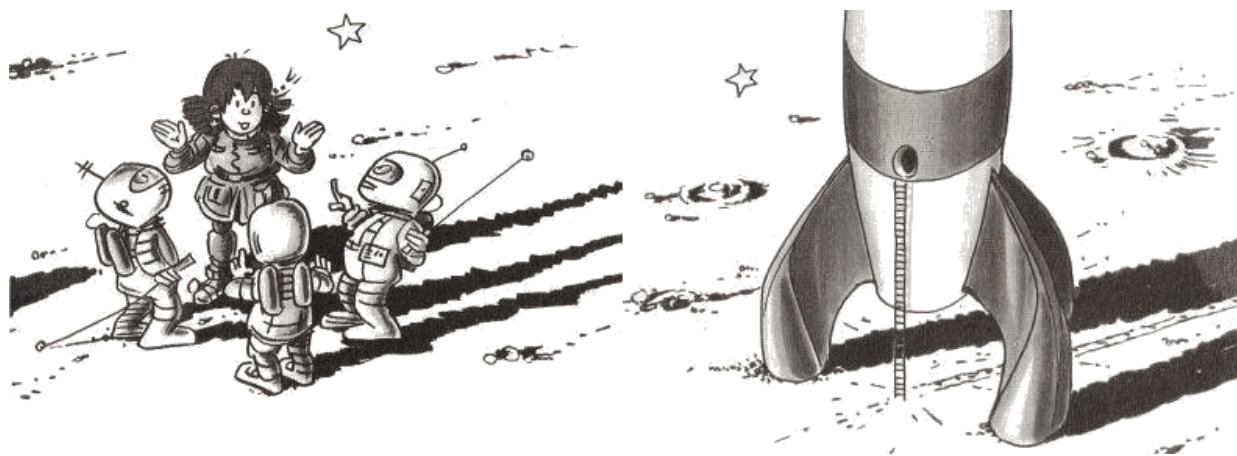
— Здравейте, аз се казвам Лили и идвам от Земята... Синята планета...

Не получи отговор. Само стържене и скрибуцане. Съществата жестикулираха обаче с ръце така, все едно искаха да кажат нещо. Лили се опита още веднъж да им каже нещо, този път на английски:

— Здравейте, името ми е Лили...

Но отново се чу само скрибуцане...

— Ако се опитват да говорят, значи, не са настроени враждебно — вдъхваше си кураж Лили.

На един от коланите на съществата имаше шалтер. Лили го дръпна. Стърженето зазвуча доста по-различно. Това по приличаше на някакъв извънземен език. Лили все още не разбираше нищо, но продължи да им говори. Може би компютърът на колана на извънземното трябваше просто да се настрои?

Удар в десетката! Най-вероятно зелените същества бяха намерили някаква преводаческа програма, защото изведнъж ѝ отговориха, като живо жестикулираха. Лили наистина чу нещо, което разбра:

— Здр-аааа-веей и ние теее поздраааа-вявамееее жеее-нооо, или мъъж, или жиии-вооотно.

— Здравейте — отвърна Лили с облекчение. — Аз съм жена от Синята планета, наречена още Земя.

Сега изведнъж съществата започнаха да говорят едно през друго. Най-вероятно и те бяха толкова развълнувани, колкото и Лили.

— По-баавно — помоли ги Лили. — Тряб-вааа да гоооворите по-баавно, за да ви рааазбирам.

Най-накрая съществата заговориха толкова бавно, че компютърът започна да превежда без проблем.

Лили разбра, че извънземните се казват Ото 01, Ото 02 и Ото 03 и че са от планетата Зеления, наричана още „Зелената планета“. Те търсеха някого. Биодетекторът на борда на кораба им е показал, че на Луната има живот, въпреки че тук по принцип няма никакви признаци на живот. Затова са си помислили, че тук е техният изчезнал другар и затова са предприели това пътуване.

Лили разбра. Те твърдяха, че на Луната по принцип няма живот. Това го бяха установили и астронавтите от НАСА. Лили се опита да им обясни, че е тук по случайност, защото просто е искала да посети Луната.

— Нооо кааак мооо-жеш даааа диии-шаш туук беез киислооо-роод?

Как можеше да се обясни това? Тя просто вдигна рамене. Съществата отново започнаха да говорят едно през друго и компютърът не смогваше да превежда. Те бяха много впечатлени, че Лили не се нуждаеше от скафандър.

Междувременно компютърът доста се беше усъвършенствал, защото когато едно от съществата се обърна към Лили, човешкият език звучеше доста по-плавно. Съществото с уреда за търсене в ръка попита:

— Чууу-жда жеее-но! Къ-де ее ракее-тата ти? С кааа-кво сиии дооо-шлаа тууук?

Лили се поколеба. Как можеше да обясни, че по принцип тя се нуждае от скафандър и кислород и че никой човек не може да дойде на Луната без ракета. Не искаше да казва на извънземните, че е тайна магьосница. Така че тя отново вдигна рамене и предпочете да не отговаря.

От компютъра се чу многозначно:

— Аааа...

Реакцията на Лили много развълнува съществата.

След като се успокоиха, те обясниха на Лили до какъв извод са стигнали след продължителна дискусия: те мислят, че Лили е излъгала, че идва от Синята планета. Те знаят със сигурност, че така наречените „хора“, които живеят там, не са особено надарени, така че да могат да пътуват из Вселената без скафандър и ракета. Зелените човечета взеха Лили за един от най-странните галактически шактикосаци. Какво беше

това, Лили не знаеше, но можеше да предполага: галактическите шактикосаци явно имаха сили и възможности, с които другите нормални галактически същества не разполагаха. Те можеха да се пренасят от планета на планета без ракети, не се нуждаеха от въздух, за да дишат, и можеха дълго време да издържат без прилив на енергия. Може би те бяха нещо като онези същества, които Лили веднъж беше видяла в един научнофантастичен филм. Зелените човечета мислеха явно, че Лили също разполага със свръхсили, защото имаха голям респект към нея. Те дори не се посвениха да кажат на Лили, че при други обстоятелства най-вероятно биха избягали от нея, но в момента се нуждаят спешно от помощ и е цяло чудо, че са срещнали шактикосак.

Лили, която се почувства горда, че извънземните имаха такъв респект към нея, се изпъчи и попита:

— Как мога да ви помогна?

— Еее-ла с нааас на боорда. Ще отиии-дем вкъщи и ще ти обясним всиии-чко. Времето ни еее малко.

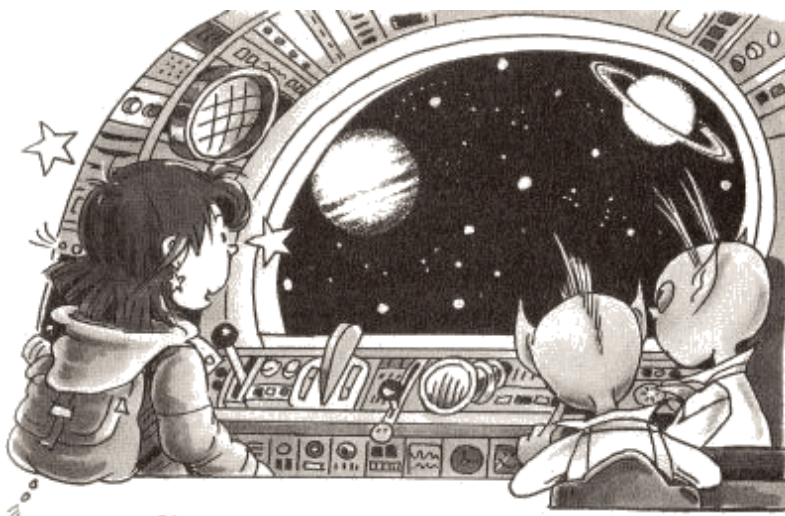
Лили се поколеба и погледна към часовника си. Разумно беше да отложи малко магическия скок, докато положението в планетариума се поуспокои и полицията си тръгне. От друга страна: беше тооолкова любопитна! Как ли живееха тези зелени същества? Дали имаха къщи и улици? Има ли там деца? Училища? Детски площадки?

Лили провери в джоба си колко капсули с въздух ѝ бяха останали.

— Това звучи като истинско приключение за шактикосаци — отвърна Лили убедително. — Можете да разчитате на мен.

За нейно най-голямо учудване тя установи, че на борда на кораба можеше да диша без кислородните капсули. Извънземните също съблякоха скафандрите си. Сега Лили можеше да ги разгледа по-добре. Очите им бяха тъмночервени и контрастираха на светлозеления цвят на кожата им.

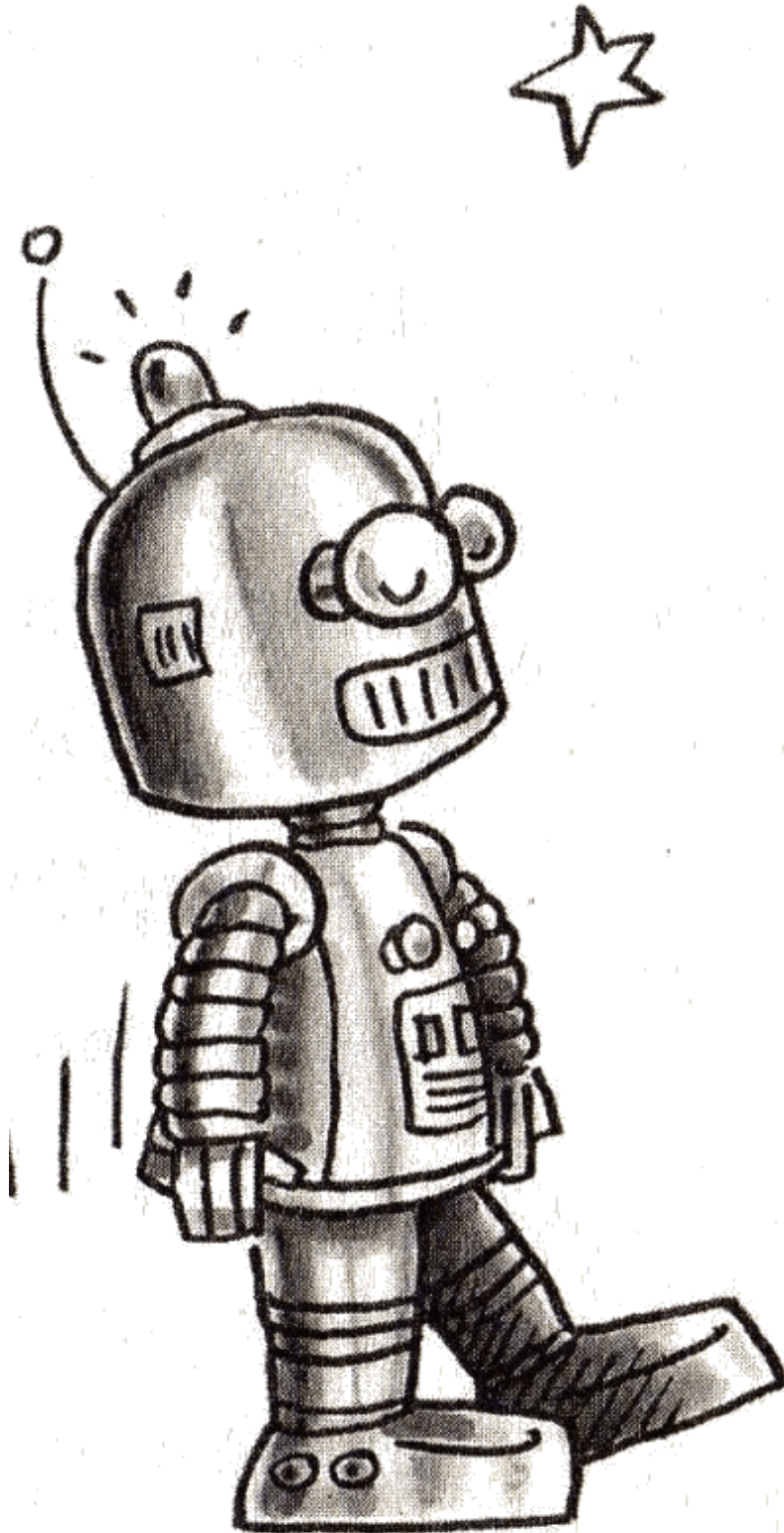
Понеже трябваше да пести кислорода в кислородните капсули, Лили прибра остатъка от тази, която беше лапнала, в една кърпичка. Люкът на ракетата се затвори и се усети леко трептене.

— Какво правя тук? — чу гласа си Лили.

После се чу свистене и — „Бум!“ Пътуването започна!

На борда се дишаше много добре. Във въздуха имаше нещо сладниково. От предаванията по телевизията Лили знаеше, че в космическите кораби човек може да се носи във въздуха, поради липсата на гравитация. Но тук беше различно. Най-вероятно извънземните бяха направили изкуствена гравитация.

— Това се казва напредък! — каза Лили и изобщо не се изненада от робота, който я заведе до кабината ѝ.

Той беше висок до кръста ѝ и целия от метал. Очите му бяха червени и имаше антена на главата. Лили се усмихна, защото

изглеждаше точно така, все едно Леон го беше нарисувал. Може би леко старомоден...

Кабината беше уютна, с малък овален прозорец, откъдето се виждаше как минават покрай различните планети и звезди. Роботът извести, че скоро ще я извикат за вечеря и я остави.

Лили съблече мократа си и полуизгоряла екипировка и отиде до овалното прозорче. Гледката беше зашеметяваща. Само ако можеше да разкаже на мама и Мона. И дори на Леон. Но ѝ се искаше да си остане тайна магьосница... и освен това, кой ли щеше да повярва.

Някакво драскане по вратата я извади от мислите ѝ. Тя отвори и си потърка очите. Кой беше пред вратата? Едно малко зелено куче, или може би две? Едва когато се вгледа по-добре, Лили видя, че това беше куче с две глави. И кучето имаше компютър с преводач, който беше закрепен на гърба му.

— Името миии е Бел — представи се едната глава.

— А моето иииии-ме е Леб — каза втората.

— Може ли да ви наричам Беллеб? — попита Лили и се усмихна.

— Кооолко сииии ууу-мна! — каза едната глава. — И принцеса Зюсирисюз ни каааа-зва таааа-ка. Въпреки че тя ееее един-ствеее-ната тууук, която рааааа-збира, че ние сме дваааа-ма.

— Тя е мноооо-го специална. Нали саааа-мо тя има име с чееее-тири глаааа-сни в името си и то се чееее-те ееее-днакво и ооо-тзад и ооо-тпред. А как се каааа-зваш ти? — попитаха и двамата.

— Моето име е Лилил — излъга Лили.

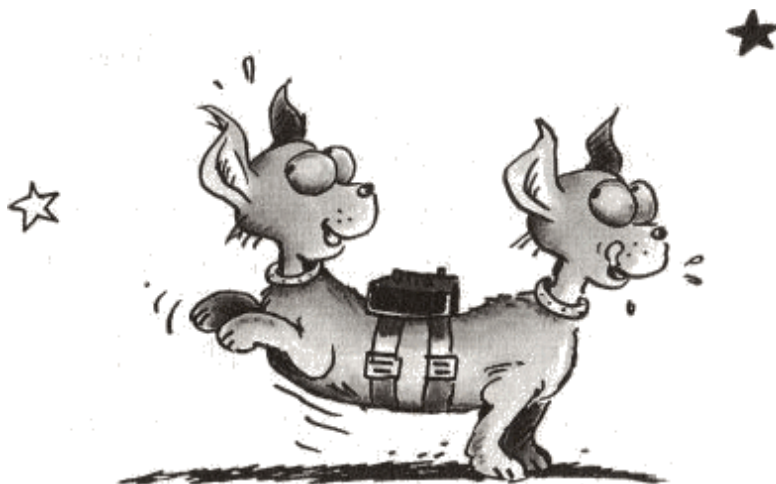
Това беше много хитро, защото с този малък трик тя веднага спечели сърцата на кучетата.

— Тоооо-ва е сууу-пер! И твоето име е палиандромедно — извикаха те.

— Космонавтът Ото 02 твърди, че ти си шактикосак — каза Леб и веднага се извърна с глава към Лили.

— Щом така мисли... — отвърна Лили и направи потайна физиономия.

— Наистина са мноооо-го странни теее-зи шактикосаци — каза Бел.

След това побягнаха и помолиха Лили да ги последва. Очевидно двете глави не можеха да се разберат, коя от тях да тича напред и коя да гледа назад. Затова ходеха като раци настрани. Това беше доста смешно!

Беллеб заведе Лили в една столова, където ги чакаха, освен Ото 01, Ото 02 и Ото 03 и други от техния вид.

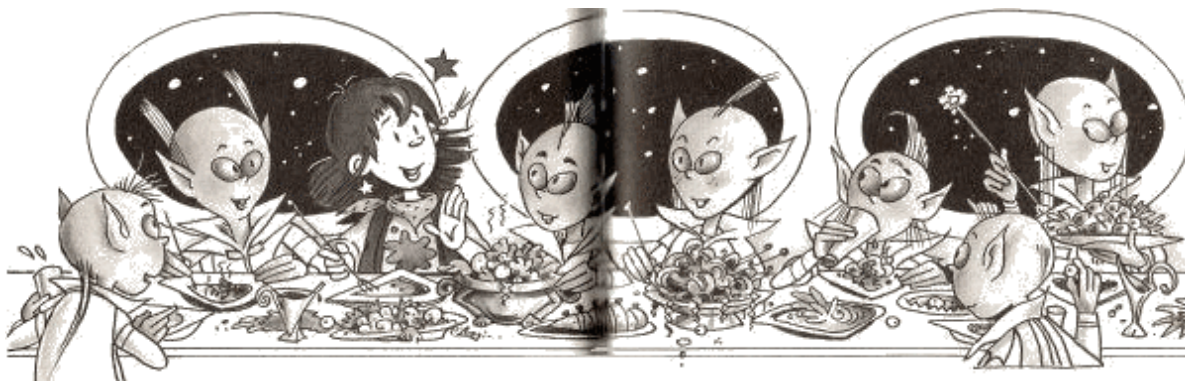
— Веее-че е гооо-тово. Ще има вкууу-сно меее-со, сеее-рвирано върху гооо-рещ каааа-мък от Марс — обяви гордо Ото 03.

— Аз съм вегетарианка и не ям месо — излъга Лили.

Не ѝ се струваше никак апетитно да яде това месо.

— Тогава със сиии-гурност ще тиии хаааа-реса нашата сууу-па от водорасли — извика Ото 01. — По приин-цип я сеее-рви-раме с драаа-конови очи, но в твооооя слууу-чай може да изключим очите.

Лили кимна и се опита да не покаже, че ѝ се повръща.

Супата от водорасли беше учудващо вкусна. По време на вечерята Лили разбра какво искаха от нея извънземните.

За щастие компютърът вече превеждаше почти без грешки.

— Тръгнахме от нашата планета преди десет дни, за да изпълним заръката на нашата кралица. Нашата мисия е да намерим принцеса Зюсирисюз и да я върнем на родната ѝ планета. Това е лесно да се каже, но е трудно да се направи. Ние предполагахме, че е била отвлечена от галактически пирати, които я държат в плен някъде във Вселената. Най-вероятно ще искат откуп. Ние претърсихме всички съседни планети, но от принцесата няма и следа. Сега тръгнахме да търсим и в другите галактики, които са извън Палиандромедовата мъгла. Но пак без резултат. В близост до Земята и нейния спътник Луната нашите търсачки започнаха лудо да пищят. Според нашите небесни карти Луната трябва да е безлюдна. Но като се приближихме със сигурност засякохме, че на Луната има биомаса. „Аха, това трябва да е скривалището на галактическите пирати!“ — помислихме си ние. Затова кацнахме на Луната, за да потърсим по-обстойно. Но за съжаление не намерихме нито пиратите, нито нашата любима принцеса, а теб. Но това е на късмет, защото не се среща всеки ден един истински шактикосак.

След вечеря командирът на космическия кораб, който се казваше Ото 00, специално покани Лили в командната зала на ракетата. Това беше старо, вдъхващо респект извънземно, което направи дълбок поклон пред Лили. Не им остана обаче много време за запознанство, защото малко след това се чу глас от високоговорителя. Лили разбра единствено името на Зелената планета.

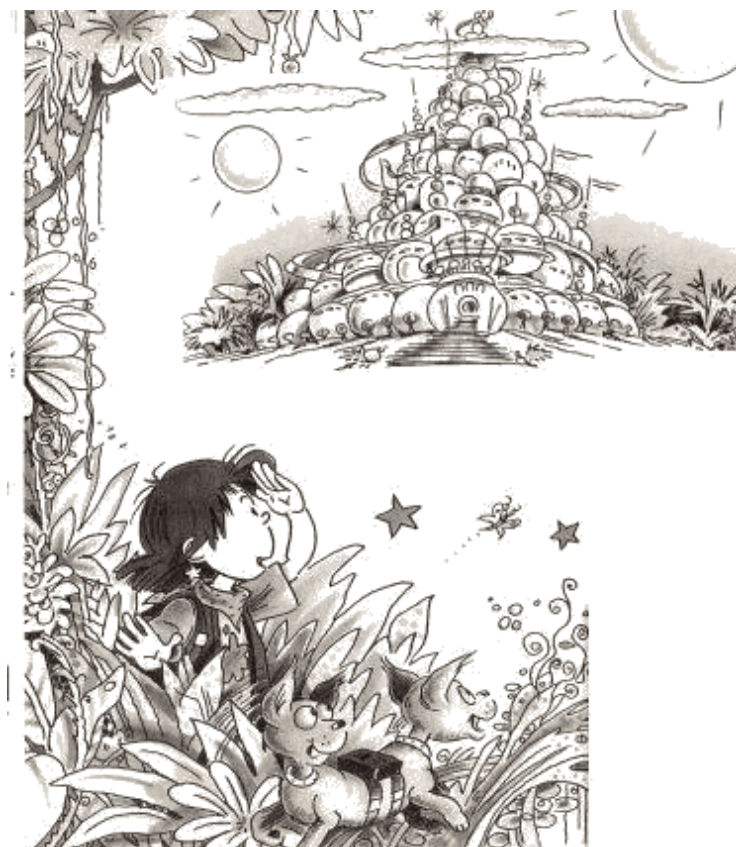
Тя погледна през прозореца и видя една зелена точка, която ставаше все по-голяма. Капитанът започна да дава различни заповеди и да натиска разни копчета.

Междувременно се приближаваше все повече. Изведнъж ракетата се завъртя около оста си и планетата изчезна от ползрението им. По шума на двигателите Лили разбра, че се готвеха да се приземяват. Сърцето ѝ биеше лудо. Какво ли я очакваше тук?

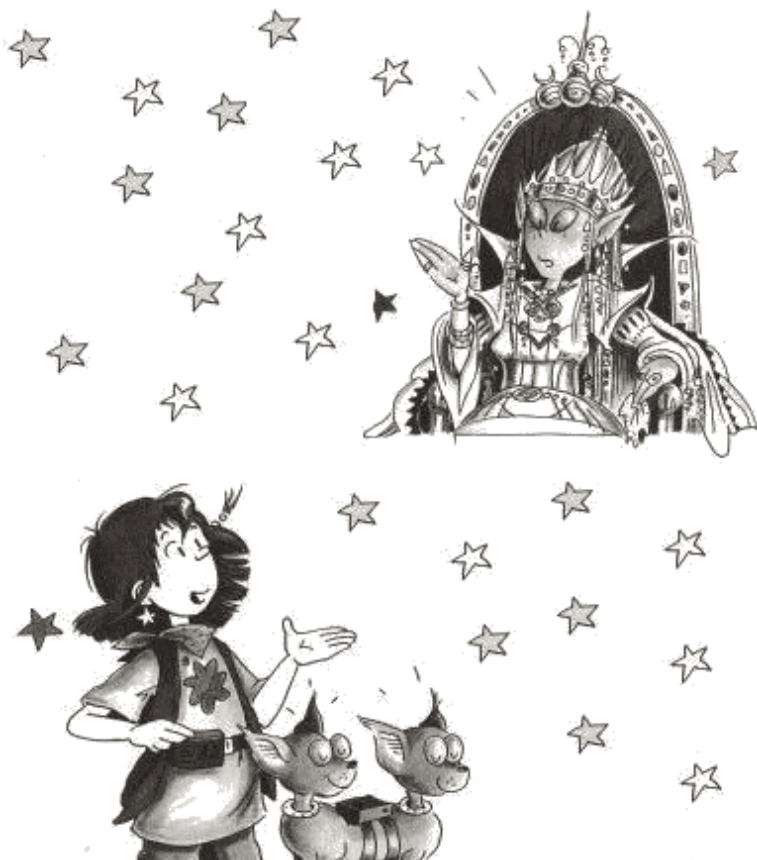
ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато Лили се показа на рампата за приземяване, я посрещна блестяща, бледозеленикава светлина. Беше праметнала на рамо якето си, а и не се нуждаеше вече от капсулите с въздух. Тя притвори очи и съжали, че не си беше взела слънчевите очила. Започна да се оглежда, като примигваше непрекъснато. Насред зелена джунгла се издигаха сребристи небостъргачи. Много от тях бяха кръгли. На Лили й направи впечатление, че прозорците бяха твърде малки. Но това не беше чудно! Поне три слънца огряваха Зелената планета. Въпреки това беше приятно хладно. Това беше странно — студени слънца? Но на Лили не ѝ остана много време да се наслаждава на тази чуждоземна природа, защото командирът я подкани:

— Чрез телепатична връзка съобщихме на нашата кралица за теб. Тя няма търпение да те види. Бел и Леб ще те отведат. Ето, вземи моя компютър преводач. Така без проблеми ще се разбереш с кралицата.

Преди да успее да благодари, двете кучета тръгнаха напред, като радостно лаеха и въртяха опашки. И те много се радваха, че са се прибрали вкъщи. Заведоха Лили в един асансьор, който, веднага щом се качиха, тръгна със светкавична скорост надолу. Когато слезе замаяна, се намери между гигантски дънери на вековни дървета. Бел и Леб я поведоха през джунглата към една поляна. Лили сложи ръце на очите си, когато излязоха от сянката на дърветата. Тя се спря и се учуди: в края на поляната имаше фантастична сграда, която блестеше така, все едно беше от чисто злато. Приличаше на грозд, направен от много кълба. Издигаше се нависоко, чак до облаците.

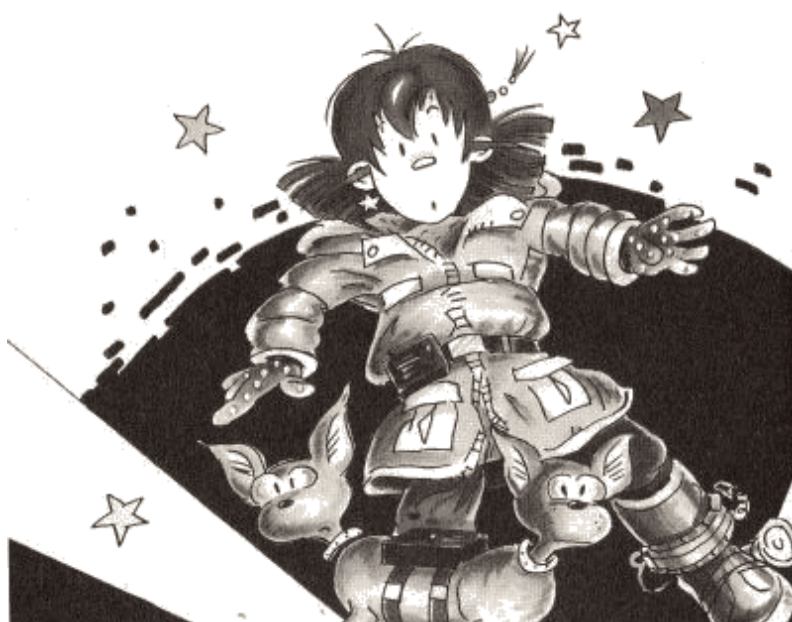
— Кралският палат! — прошепна Лили, а Беллеб кимна с глави. Малко след това Лили стоеше вече пред кралицата. Лили я позна не само по короната, но и по изисканата ѝ осанка.

Зелената ѝ кожа беше почти прозрачна, а тъмночервените ѝ очи блестяха като рубини. Беше облечена с рокля от тъмнозелена коприна с висока яка и шлейф.

— Добре дошла, чуждоземко! — каза тя с дълбок глас. — Значи ти си Лилил от рода на прочутите шактикосаци...

— Така е — отвърна Лили и се опита да звучи уверено.

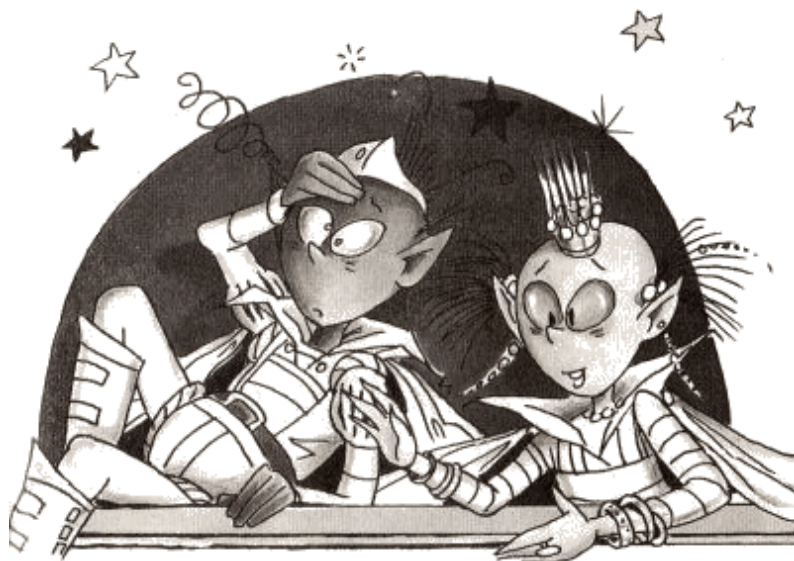

Хубавата кралица я респектиреше и тя не беше сигурна дали тази умна и властна жена не е видяла, че Лили не беше никакъв шактикосак. Но кралицата продължи да говори:

— Моля да извиниш моето нетърпение, но времето ме притиска. Може би си чула, че дъщеря ми най-вероятно е била отвлечена от галактически пирати и може би е в голяма опасност. Не знаем къде да я търсим. Претърсихме всяко кътче на познатите ни вселени. Ти си последната ми надежда. Няма да ти навреди, ако ни помогнеш, а ние...

— Нека първо да видя какво мога да направя за Вас — прекъсна я Лили. — Вие знаете, че шактикосаците имат други цели в живота и не ламтят за пари.

— Дори и за това, че ще се опиташ да помогнеш, всяко едно същество на нашата планета ще ти бъде благодарно.

— Добре — отвърна Лили.

Още по пътя тя вече беше измислила план за спасение.

— Ако искате да намеря дъщеря Ви, моля да ми дадете предмета, който ѝ е най-любим.

Кралицата веднага отвърна:

— Тя най-много обича Беллеб. Той е най-скъпата ѝ играчка. Още като дете тя получи това куче от много рядка порода като подарък от кръстника ѝ Поммоп.

— Няма ли любим предмет за игра? — попита Лили, която искаше да изпробва своята магия с предмет, а не с куче.

Не беше сигурна дали магическият скок щеше да стане и с живо същество.

— Тя очевидно е взела най-любимите си предмети. Аз ги търсих, защото исках да се успокоявам с някакъв спомен за нея.

Кралицата се замисли за момент и изведнъж ѝ хрумна:

— Единственото, което ми остана от нея е тази малка кутийка, която нося непрекъснато в мен, откакто нея я няма. В кутийката има зъб. Това е първият зелен зъб, който ѝ падна, когато беше малка.

— Зелен зъб ли? — попита неразбиращо Лили.

Кралицата обясни:

— Зелените зъби са първото нещо, което нашите деца губят. След това са ученическите зъби и после са постоянните, които ние наричаме

коронни.

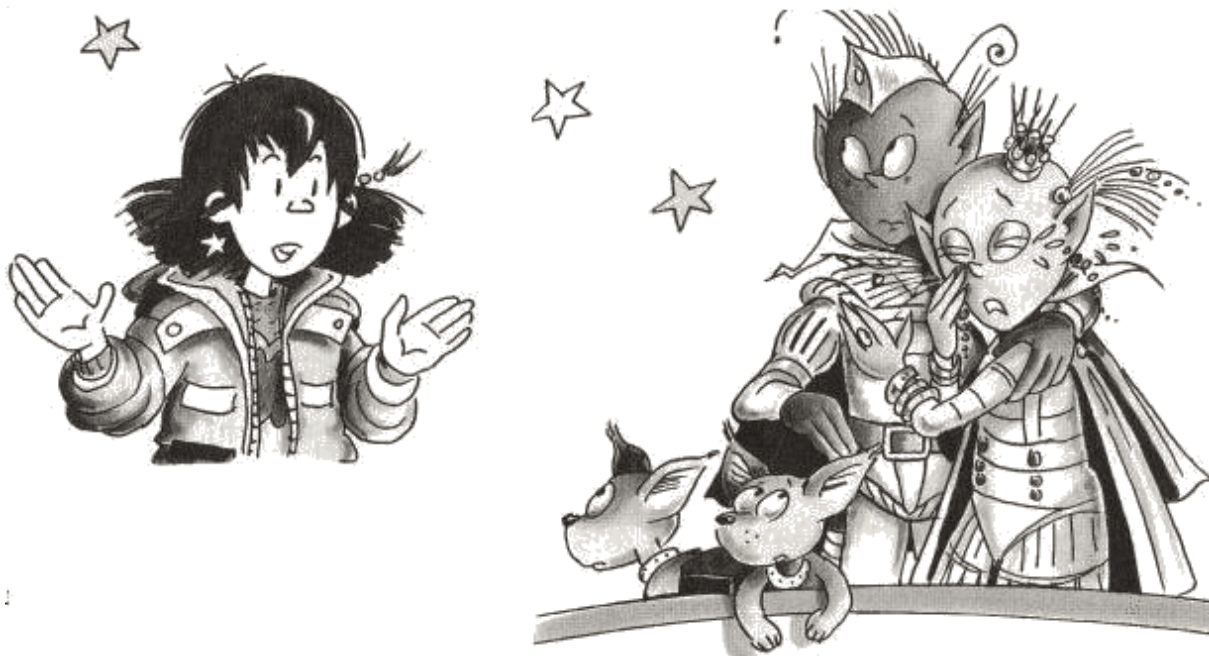
— Аха, значи млечен зъб! — си каза Лили и се обърна към кралицата. — Млечният, ох исках да кажа зеленият зъб ще е перфектен за маг..., ох при търсенето на принцесата.

Лили се усмихна нервно и протегна ръка. Тя също бързаше, защото не можеше вечно да отсъства от вкъщи.

— Много ми е трудно да се разделя с него... — поколеба се кралицата. — Трябва да ми обещаеш, че ще ми го върнеш, дори и мисията ти да не успее.

— Обещавам! — отвърна тържествено Лили и бързо взе зъба.

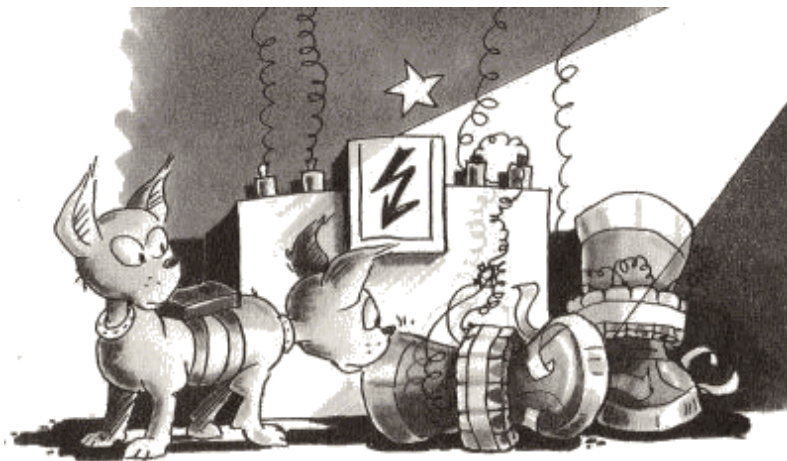
За всеки случай лапна и остатъка от капсулата с въздух, провери дали фенерите на краката ѝ работят и се загърна с якето си. Нямаше време да се замисля колко опасна можеше да е тази мисия. Притисна кутийката със зъба до сърцето си и се приготви за магическия скок:

Кралицата се изплаши, когато Лили изчезна изведнъж, все едно се беше изпарила. Тя знаеше, че когато имаш работа с шактикосаци можеш да очакваш всичко. Последното, което кралицата беше успяла да види, е, че Беллеб се беше хвърлил на ръката на Лили. Кралицата въздъхна. Не само дъщеря ѝ, но и всичко, което обичаше беше изчезнало...

Магическият скок не трая дълго. На Лили не ѝ остана много време за размишление. Скоро почувства твърда почва под краката си. Под краката ли? Не, тя се беше озовала в седнало положение с Беллеб в скута си. Но тя не се учуди, а се опита да разбере къде беше попаднала. Мина време, докато успее да се адаптира към сумрака. Тя действително седеше върху нещо като пейка!

Пейка ли? Трябваше ѝ още миг, за да се осъзнае. Около нея беше не само тъмно, но и студено. Добре, че беше лапнала капсулата с въздух, защото тук май нямаше никакъв кислород. Лили бързо пусна фенерчетата, за да се огледа: определено се намираше в затворено помещение със стъклен купол над нея.

Това не беше ли кола? Но през стъклото се виждаше директно тъмнината на Вселената. Едва сега Лили разбра.

Тя не се беше озовала в кола, а в космически кораб. Това трудно можеше да се нарече космически кораб. То беше по-скоро лодка. Точно пред нея на една подобна пейка седяха две същества... Въпреки че „седяха“ не беше подходящата дума. Двете същества лежаха едно до друго прегърнати...

— Ехо! — извика Лили.

Но те не се помръднаха. На Лили ѝ направи впечатление, че бяха доста бледи, почти прозрачни. Най-вероятно от дълго време бяха в безсъзнание...

Лили извърна поглед от тях, защото чу лай. Бяха Леб и Бел, които се опитваха да дишат. Лили веднага жертва две от капсулите си с въздух — за всяка глава по една.

За щастие те веднага разбраха, че трябва да сдъвчат капсулите и се успокоиха. Когато видяха двете същества на срещуположната пейка, подскочиха към тях, без да се колебаят. Лили веднага разбра кой лежеше там: принцесата! А кой беше другият? Не приличаше на пират. Лили не стигна далеч в мислите си, защото принцесата отвори очи. Лили веднага ѝ пъхна една капсула с въздух в устата. Но преди да успее да ѝ обясни какво да прави с нея, красавицата отново изпадна в безсъзнание. Колкото и Лили да я викаше и разтръскваше, принцесата не помръдваше.

Ужас! Без да се сдъвчи, капсулата нямаше да подейства. Лили не знаеше какво да прави. Тя взе друга капсула и се опита да я смачка в пръстите си. Нищо! Капсулата не можеше дори да бъде стъпкана, защото гумените ботуши на Лили бяха прекалено меки.

Ужас! Беллеб гледаше с изумление как Лили се опитваше да спаси живота на принцесата. Когато тя най-накрая погледна отчаяно към кучето, изведнъж ѝ дойде една идея. Веднага я сподели с него. Бел и Леб разбраха плана и се включиха в действие: и двамата сдъвкаха по една капсула и веднага пуснаха въздуха в кабината на кораба. За щастие Лили беше взела достатъчно капсули с въздух.

— Дъвчете, дъвчете! — започна да ги окуражава Лили.

И двамата много се стараеха и даваха най-доброто от себе си. Лили веднага почувства, че кабината започна да се изпълва с въздух. Тя също спря да дъвче, пое въздух и извика:

— Стана, стана! Малко е, но все пак има въздух!

И наистина принцесата придоби отново зеленикав цвят. Но съществото до нея стана розово. Ужас! Какво значеше това? Принцесата отвори очи.

— Къде съм? Кой сте вие?

Кучетата така се зарадваха, че се задавиха и започнаха да кашлят.

— Концентрирайте се и дъвчете! — извика Лили и те продължиха да дъвчат, готови да поставят световен рекорд.

Принцесата се съвзе. Другото същество беше очевидно мъжко. Междувременно беше станало тъмночервено и също дойде на себе си. Кучетата се зарадваха и на него и започнаха да ближат лицето му. Май познаваха непознатия, който се беше притиснал до принцесата.

Лили ги гледаше с облекчение и размишляваше. Май не ставаше въпрос за отвличане...

Зюсирисюз проговори първа:

— Как дойдохте тук? И откъде имате кислород? — попита тя.

— Тя е един могъщ шактикосак, така че не питай — отвърна Беллеб.

— Моето име е Лилил — представи се Лили. — Изпратиха ме да ви спася.

Лили спря за миг, защото не знаеше какво да каже.

— Кой ви е отвлякъл и ви е оставил без кислород? Ще ми обясните ли какво ви се е случило?

Принцесата заплака:

— Обяснение ли? Само ако беше толкова лесно! — изхлипа тя. — Спасение? Отвлечане? Единственото, от което трябва да бъда освободена, е любовната ми мъка.

— Любовна мъка? — не разбра Лили.

— Не разбираш ли? — изплака принцесата. — Пръзълпипс и аз нямаме бъдеще на Зелената планета.

— Внимавай какво казваш, зелениче мое — предупреди я червеноликият. — Може би е шпионин на майка ти и иска да ни хване, за да ме хвърли в затвора.

Той се хвана за лазерния меч.

Лили пребледня. Беше гледала подобно нещо във „Война на световете“, любимият филм на майка ѝ.

— Не, не се притеснявай, Пръзълпипс! — успокои го принцесата. — Чужденката ни мисли доброто, чувствам го. Иначе защо щеше да ни спасява от сигурна смърт? Не след дълго щяхме да сме вече мъртви.

Пръзълпипс малко се засрами, почервеня още повече и обясни:

— Свърши ни кислорода в малкия ми космически кораб.

— И не само кислорода — допълни принцесата и направи гримаса. — Нямаме никакви енергийни резерви вече. Ако не бяхме умрели от липса на кислород, щяхме да измръзнем!

— Принцесо, може ли сега да ми обясните отначало — каза Лили. — Не разбирам! Защо нямате бъдеще на Зелената планета? Там много се притесняват за вас и най-вече майка ти. Тя е неутешима и си мисли, че сте в голяма опасност.

Принцесата скри очите си в длани и заплака. Пръзълпипс, който първо беше порозовял, а после беше станал кървавочервен, каза с решителен глас:

— На Зелената планета не можем да сме заедно.

— Защото той не е от нашата раса и не е зелен — обясни хлипайки принцесата.

— Невъзможно е принцесата да се омъжи за някой, който не е зелен — обясни Беллеб.

— Толкова ли е строга кралицата? — учуди се Лили.

— Много по-строга, отколкото можете да си представите — прошепна принцесата и продължи да плаче.

Бел и Леб облизаха ръцете на принцесата, за да я успокоят.

— Като кралица тя трябва да спазва законите на Вселената — излая кучето.

— Законите са написани от един могъщ шактикосак преди стотици години... — обясни Пръзълпипс съкрушено.

А Зюсирисюз добави с въздишка:

— ... и могат да бъдат променени само от един шактикосак...

В този миг четири двойки очи я погледнаха. Лили също се ококори и каза много бавно:

— ... или от жена шактикосак.

В космическия кораб настана глъчка. Всички се радваха и се прегръщаха. Кучето скачаше ту към принцесата, ту към Лили, на която ѝ беше трудно да им обясни, че трябва възможно най-бързо да се приберат.

Едва след като многократно беше обещала да промени закона и веднага да го изпрати до народното събрание на шактикосаците, всички се успокоиха.

— Майка ти ще приеме теб и любимия ти с отворени обятия — каза Лили за стотен път.

— Мислите ли, че ще стане така? — попита принцесата със съмнение в гласа. — Дали майка ми толкова бързо ще си промени мнението за червените хора, дори и да се промени закона?

— Разбира се — отвърна Лили. — Сто процента!

Беллеб добави:

— А думата на Лилил е закон. Нали е шактикосак!

Когато Лили най-накрая успя да ги убеди да се върнат вкъщи (след като беше пратила тайно и съобщение на кралицата чрез компютъра преводач, който можеше да се ползва и като интергалактическа връзка), Пръзълпипс изведнъж стана светлорозов.

— По-добре е да се приберем — каза той потиснато. — И без това нямаме много енергия, а без енергия е немислимо да се лети. Двигателите не могат вече да се задвижат.

Принцесата обясни:

— Когато тръгнахме от Зелената планета, не искахме да бъдем разкрити и затова излетяхме само с помощта на стартовите батерии.

— Но те не издържаха дълго време — допълни Пръзълпипс. — Когато видяхме, че са почти празни, двигателят не можеше да се стартира вече.

— За нещастие и кислородът свърши. И ако не ни бяхте спасили навреме...

— Къде искахте да отидете? — прекъсна ги Лили.

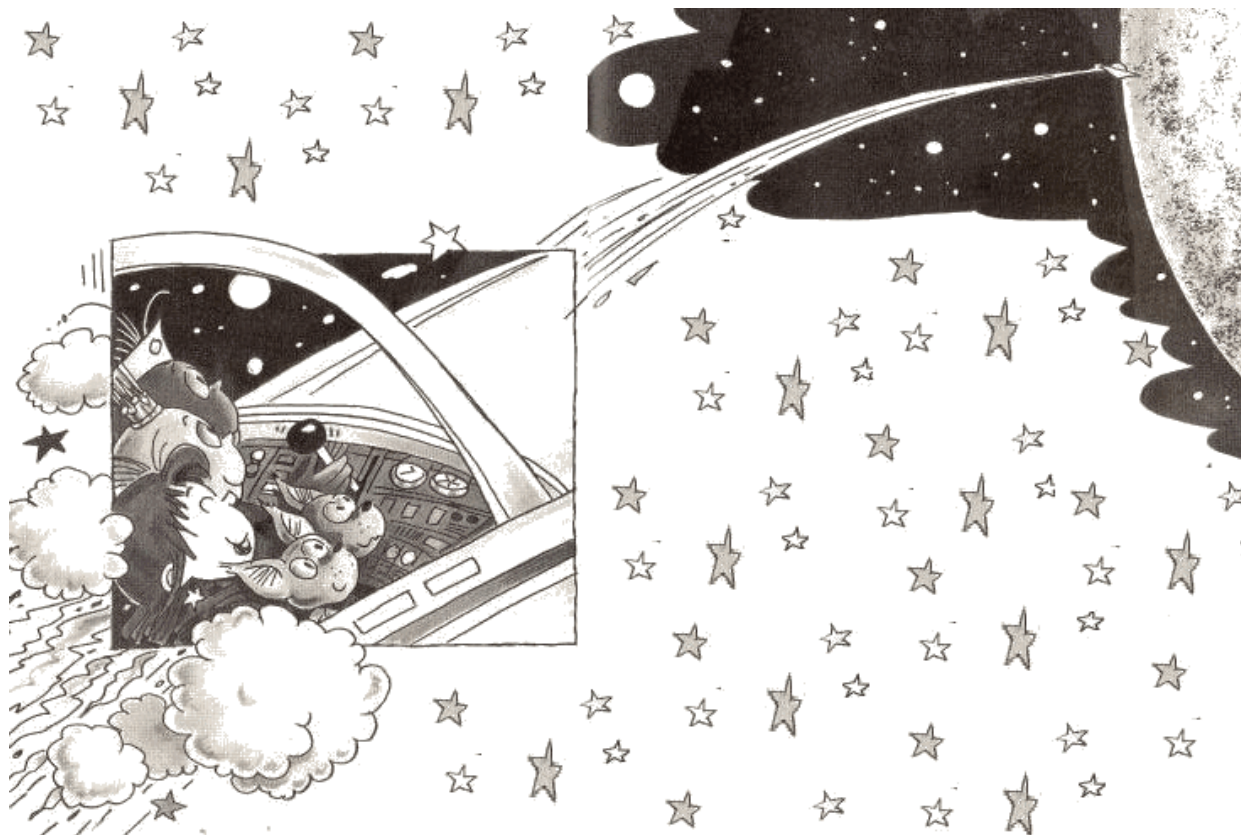
— Не бяхме измислили. Нямаше значение къде, важното беше да сме далече, за да можем да бъдем заедно — отвърна принцесата.

Настъпи тишина. Но Лили нямаше да се казва Лили, ако не й беше дошла веднага една чудесна идея:

— На ботушите си имам прикачена енергия — обяви тя. — Ако успеем да свържем моите ботуши с вашите батерии, ще може да стартираме агрегата.

— Зелена плането, ние идваме! — извика Беллеб, когато моторите заработиха и петте пътника бяха изтласкани в края на ракетата.

— Това е истинска спортна ракета — извика Лили и се усмихна. Когато видяха Зелената планета, Пръзълпипс попита:

— Дали да не обявим, че идваме, за да не помислят, че това е вражески кораб?

— Добра идея, тъй като сме с червен космически кораб 008, а такива принадлежат само на червените хора — отвърна принцесата.

Пръзълпипс установи контакт и Лили се приближи до високоговорителя:

— Шактикосакът Лилил моли най-любезно да разрешите кацане. Принцеса Зюсирисюз е на борда. Тя е жива и здрава. На борда са и командир Пръзълпипс и интергалактическото суперкуче Беллеб.

— Добре дошли сте, независимо кой е с вас на борда — отвърна лично кралицата. — Откакто пратихте съобщението, не съм излизала от командната централа и очаквах пристигането ви.

— Какво съобщение? — попита принцесата, но беше толкова облекчена от милото посрещане, че не ѝ се мислеше вече за това.

— Виждате, че не съм ви излъгала — каза Лили.

Но на двамата бегълци им беше притеснено как щяха да ги посрещнат хората от двореца и поданиците им.

Тревогите обаче бяха напразни. Принцесата беше посрещната с голям възторг. Всички се зарадваха и на Лили и Беллеб. А Пръзълпипс? Той стоеше малко настрана и не знаеше как да се държи. Тогава кралицата се обърна към него. Настана такава тишина, че и игла да паднеше на земята, щеше да се чуе. Кралицата пристъпи към Пръзълпипс и сложи ръце на раменете му:

— Както знаете, ние, зелените хора, обичаме да казваме, че зеленото е цветът на надеждата.

— А за нас, червените хора, червеното е цветът на любовта — добави Пръзълпипс и се изчерви.

— Значи всичко е наред? — попита принцесата и се приближи до любимия си.

— Всичко е наред — преведе компютърът думите на кралицата. — Това го дължите на Беллеб и най-вече на Лилил, без която... Но къде е тя?

Да, къде беше Лили? В цялата суматоха никой не беше забелязал, че Лили тайно беше изчезнала...

Лили се озова в планетариума точно пред витрината с камъните от Луната. Беше тихо. Полицията си беше отишла. Ох, какъв късмет! Лили бързо остави във витрината един по-голям камък, който беше взела от Луната.

— Всички много ще се учудят, че камъкът е станал по-голям — усмихна се Лили. — Но когато се намеси тайната магьосница Лили, винаги има и нещо загадъчно.

После се огледа наоколо. Тя се усмихна, като видя калните следи, които полицаите бяха оставили с обувките си. Май навън е валяло... Лили се наведе и взе едно мокро листо от пода. Това беше билетът ѝ за навън.

„Важно е човек да има късмет!“ — помисли си тя. Сега обаче трябваше да изчезне. Нали искаше да си остане тайна магьосница.

Тя се промъкна тайно по двете улички до вкъщи. За късмет уличните лампи светеха и тя намери лесно ключа, който майка ѝ беше скрила за всеки случай в градината. Тихо отключи и се промъкна в стаята си. Намери лунния си календар и записа:

Първото момиче на Луната!

Любовната мисия приключи успешно...

ГАЛАКТИЧЕСКАТА РАКЕТА НА ЛИЛИ

Нуждаете се от:

1 кутийка от лекарства или от филмче за фотоапарат.

2 пакетчета газирана напитка на прах.

Вода.

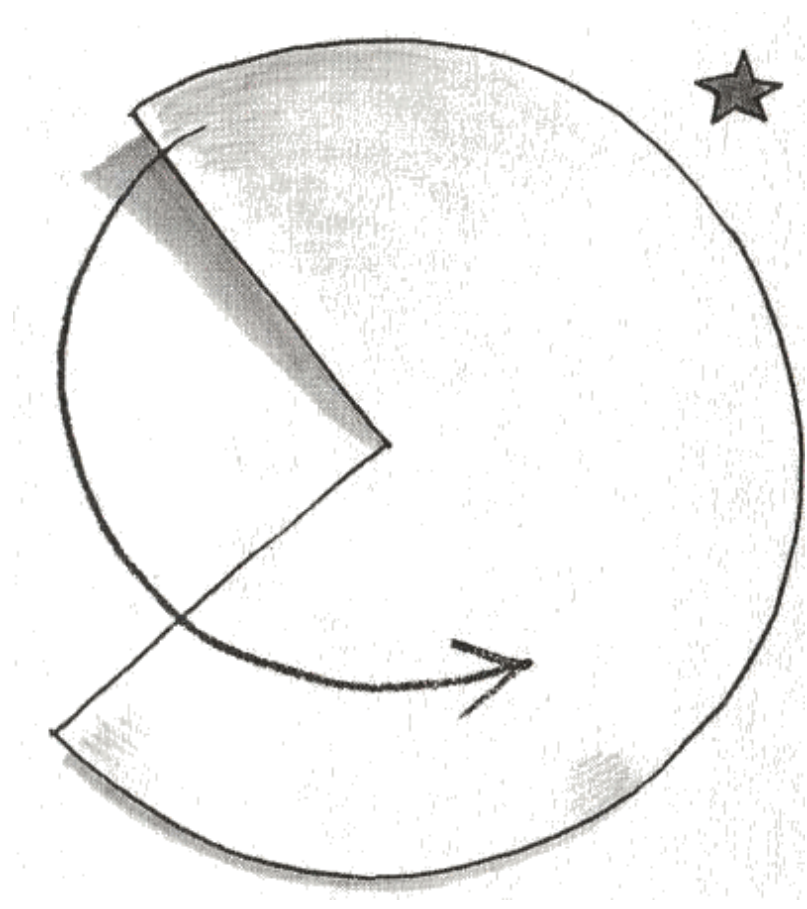
И за да изглежда ракетата наистина галактически — алуминиево или сребърно фолио, цветна хартия, ножица и лепило.

После се захващате за работа:
Първо бурканчето или кутийката се облепва с фолиото и цветната хартия.

За целта първо се изрязва едно кръгче. От кръгчето се изрязва едно триъгълниче като „парче торта“.

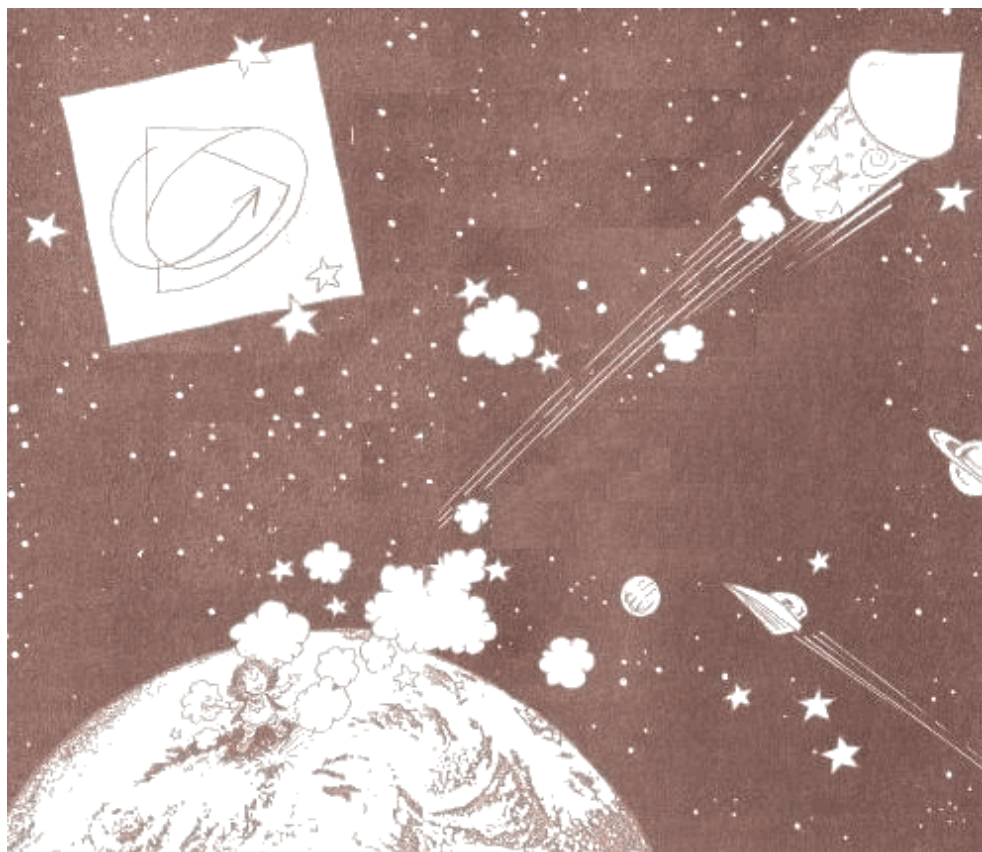

Двата изрязани края се похлупват един върху друг и се залепват.

Започват приготовленията за старта: кутийката трябва да се напълни до половината със съдържанието на пакетчето за газирана напитка. Другата половина се допълва с вода. Сега трябва да се действа много бързо: бурканчето се затваря с капачката и се обръща с нея надолу. Бързо се поставя и върха — десет, девет, осем, седем, шест, пет, четири, три, две, едно, нула:

Ракетата се изстрелва на почти два метра височина!

Важен съвет: Изпробвайте този експеримент само навън!
Разрешение за излитане в детската стая не се дава!

ТАЙНСТВЕНО ЛУННО ЛАСО

Искаш ли да уловиш лунната светлина? Лили ще ти покаже как.

Нуждаеш се от:

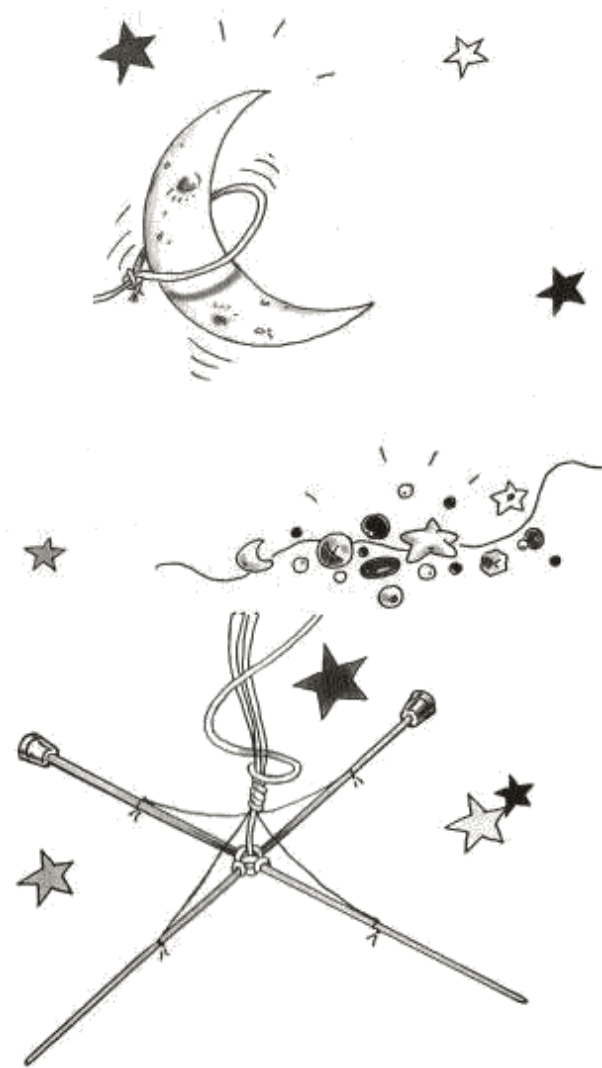
2 дебели метални игли за плетене (ако баба има такива от дърво, няма значение: ще ги боядисаш в сребърен цвят).

Светлоотразително фолио.

Блестящи перли и копчета, звездички и гердани (Лили намира всичко това в тайното си чекмедже) — някои от нещата може да се увият с фолио, за да заблестят по-добре!

Корда или вълнен шнур.

Пинсета, ножица, лепило и един молив.

1. Двете игли за плетене се закрепят на кръст. От средата се пуска около 15 см корда. От всички краища на иглите се закрепя по 25 см корда. В средата се срещат петте конеца. Там се прави примка за хващане. Трябва да се постараш, за да застанат иглите водоравно.

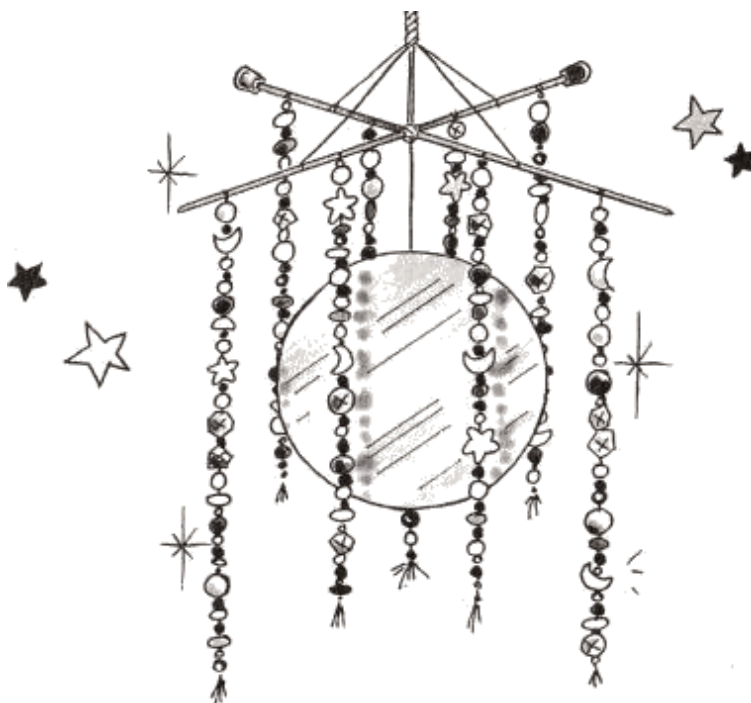

2. От светлоотразителното фолио Лили изрязва Луна. Тя залепва две фолиа за бялата им страна, за да може Луната да блести и от двете страни, и с молив очертава кръг. Изрязва го и закрепва Луната с корда в средата на кръста.

3. След това Лили взема корда или конец и прави въженца с различна дължина от перли, копчета, звездички и т.н. Могат да са

между 20 и 35 см. И те се закрепват за кръста. Тежестта трябва да се балансира, за да стои в равновесие и Луната.

4. Накрая ласото се закачва на прозореца и звездичките започват да танцуват в цялата стая! Галактическо усеждане!

Издание:

Книстер. Лили Чудото отива на луната

Немска. Първо издание

Коректор: Благовеста Цветкова

Илюстрации: Биргит Рийгер

ISBN: 978-954-9436-87-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.